

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRĂGHICI, MIRUNA

Spintecătorul sorții : cartea zeilor / Miruna

Drăghici. - București : Eikon, 2020

ISBN 978-606-49-0257-3

821.135.1

Coperta și ilustrațiile: Miruna Drăghici

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Miruna Drăghici

SPINTECĂTORUL SORTII

Cartea zeilor

E I K O N

București, 2020

Cu un răget infernal, Maica Dragon țâșni-n sus, asemeni unui uriaș fulger verzui. Temeliile de stâncă se zguduiră năprasnic, când bestia sparse tavanul domului, străpungând, în zbor, întregul trup de piatră al palatului. O fărâmă de nădejde se mai ivi-n cugetul Lordului Protector, că avea să piară acum, strivit sub stâncile ce se prăvăleau, de-a valma, în jurul său. Însă, din haosul de praf și dărâmături, cu rânjetu-i triumfător, hârca-n armură neagră se năpusti asupra sa, adăpostindu-l de năpasta prăbușirii. Glasul înghețat îi răsună-n cuget: „Ne-ai dăruit moarte, călău al nostru, iar noi ți-am dăruit infern. Alungă-ți, însă, groaza și întristarea și amintește-ți făgăduiala noastră: de dincolo de moarte, de dincolo de infern, EL vine!”

Cuprins

<i>CAPITOLUL 8</i>	
PUTEREA	5
<i>CAPITOLUL 9</i>	
PUSTNICUL	71
<i>CAPITOLUL 10</i>	
ROATA DESTINULUI	127
<i>CAPITOLUL 11</i>	
JUSTIȚIA	185
<i>CAPITOLUL 12</i>	
SPÂNZURATUL	243
<i>CAPITOLUL 13</i>	
MOARTEA	289
<i>CAPITOLUL 14</i>	
TEMPERANȚA	311
<i>CAPITOLUL 15</i>	
DIAVOLUL	377

PUTEREA

Întinse peste acoperișurile dantelate ale Palatului, aripile nopții îmbrățișaseră întreaga fire; străjuind, de una singură, bolta posacă, secera lunii își drămuia cu zgârcenie lumina. Un aer greu, înecăcios, adăsta peste grădini și pavilioane, înăbușind orice foșnet; însă la Palat, nicio noapte nu era lipsită de foșnete. Fie că se strecurau pe sub frunzișul copacilor, fie că alunecau pe coridoare sau se pitulau pe la uși și ferestre, umbre tănuite își purtau pașii neauziți pe întreaga întindere a domeniului imperial. Sărutări și mângâieri împărtășite-n secret, dorințe abia șoptite, planuri și intrigi țesute cu mare fereală, răzbunări ticluite cu meșteșug, toate erau culese de pe buzele celor ce le urziseră, fără știința sau încuviințarea lor; noapte de noapte, mai tăcute decât întunericul, mai furișate decât vântul, umbrele străbăteau Palatul, întru făptuirea unor lucrări numai de ele știute.

Cu greu ar fi putut exista cineva care să le întrecă în ascunzișul mișcărilor și îndrăzneala căutărilor; însă, dacă s-ar fi găsit o astfel de făptură, care să-și pună-n minte a afla pricina ce mâna umbrele-n forfota lor tănuită, aceasta ar fi putut dibui că toate, mai devreme sau mai târziu, se îndreptau către același loc. Situată-n spatele pavilionului Împărătesei, se afla o dependență

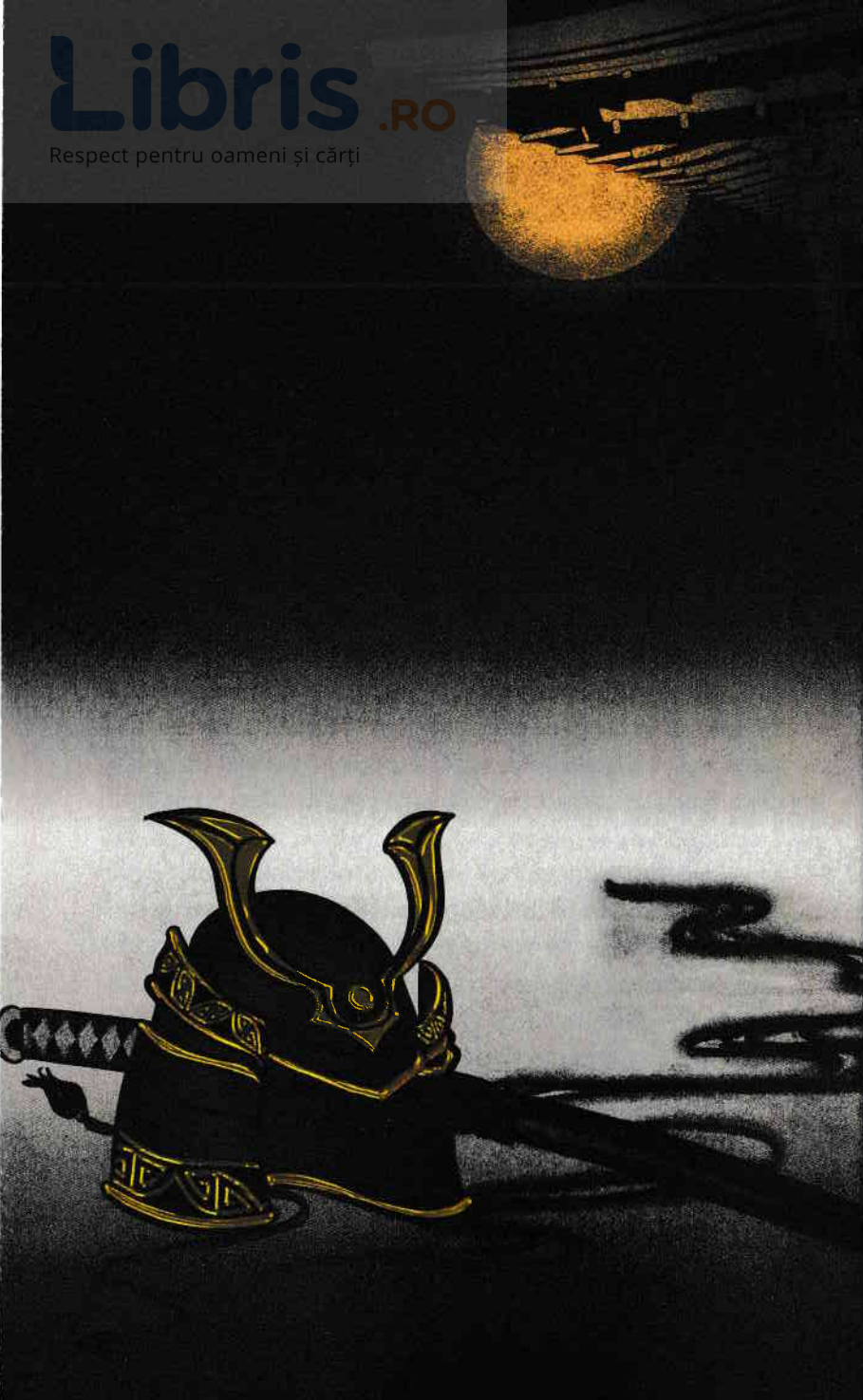
micuță, ce părea cu totul înghițită de umbra falnicei clădiri învecinate; străjuită de cealaltă parte de un crâng de cireși stufoși, casa modestă, lipsită de ornamentele pavilioanelor, trecea cu ușurință neobservată. Rând pe rând, ca și cum un fir nevăzut le trăgea către aceste locuri, umbrele veneau și plecau într-o mișcare neconținută, ferită însă de orice priviri indiscrete.

Toți cei care slujeau la Palat știau cine locuiește-n casa cea simplă, însă nici unul nu-i căuta tovărășia de bunăvoie; doar cine știe ce poruncă strașnică sau pricină de mare însemnătate făceau ca, uneori, câte un nefericit din servitorime să-i calce pragul și să grăiască celui ce sălășluia-n acele odăi. Căci Akuma, căpetenia gărzilor Împărătesei, stârnea o scârbă și o spaimă de nestăpânit în sufletul tuturor celor care-l întâlneau: de la dregătorimea de rang înalt, până la cea mai neînsemnată slujnică, toți cei aflați în prezența acelei făpturi hidoase, cumplit ciopârțită de lucruri neștiute, se încovoiau, tremurând, sub apăsarea puterii înfiorătoare ce izvora din ea. Nimeni nu se întrebese, vreodată, dacă Akuma era bărbat sau femeie; întrebarea din cugetele tuturor, nicicând glăsuită, era dacă Akuma făcea parte din spița omenească sau din cea a demonilor. Însă nici unul dintre aceste lucruri nu preocupa umbrele care se perindau pe la căsuța pitulată după cireși; căpitanul Akuma era cel care cunoștea cel mai bine voința Împărătesei, și-n îndeplinirea poruncilor ei, cuvântul său era lege, cu putere de viață și de moarte.

Strivit sub aerul înăbușitor al nopții, ocolit parcă, de lumina sărăcăcioasă a lunii, sălașul lui Akuma nu se dezvăluia privirilor: nicio lumânare sau felinar nu vestea vreo prezență omenească-n aceste odăi; cu ușile închise, scufundat în tăcere, locul părea demult părăsit de orice urmă de viață; cu toate acestea, ca-n fiecare noapte, locatarul său se afla aici.

Târziu de tot, în adâncimea nopții, cu întreaga lume încremenită în jurul său, Akuma, îmbrăcată-n armură, ședea, nemișcată, pe podea; doar cugetu-i, mereu alert, se mișca înainte și înapoi, sfredelind grosimea întunericului. Privirea ochiului mort, inutil pe timpul zilei, dar care dezvăluia toate tainele întunecimii, se fixase pe singurul obiect din odaie: un flacon micuț, așezat în fața sa. Până și această orânduire, în care ochiul sănătos vedea doar lucrurile din lumina zilei, iar cel mort, doar pe cele din negura nopții, se datora conținutului acestei sticlute; de fapt, tot ceea ce era Akuma, se datora conținutului acelei sticlute.

Din câte știa Akuma, viața sa începuse și continua să se desfășoare datorită aceluia lucru; el era singurul care alunga durerea de nesuportat, care-i sfâșia trupul și-i deșira mintea. Iar în ultima vreme, durerea venea tot mai des și era mai puternică. În trecut, încercase din răspuț să înfrunte chinurile năucitoare ce-i sfârtecau trupul, dar aflase că încheștarea aceasta doar îi măcina și-i slăbea puterea; iar de când conducea garda Împărătesei nu-și mai putea permite nici cea mai neînsemnată clipă de slăbiciune. Asaltul asupra minții era, însă, copleșitor: de undeva, din străfundurile cugetului, se ridica un vacarm de urlete sfâșietoare, de parcă agonia întregii lumi ar fi răbufnit dintr-o dată, asemeni unei vijelii dezlănțuite. Cu forța năprasnică a durerii lor, mii de glasuri irumpeau de pretutindeni, izbind-o din fiice ungher al minții. Nici unul dintre aceste glasuri nu avea vreun chip sau vreun nume: oricât s-ar fi străduit Akuma să-și amintească, tainița cugetului rămânea ferecată. Mereu o cuprindea simțirea că pierduse ceva neprețuit, că ceva de neînlocuit, mai însemnat chiar decât propria-i făptură, îi fusese smuls de o putere cu totul nimicitoare. În acele clipe, urletul său se alătura celorlalte, topindu-se în abisul disperării

SPINTECĂTORUL SORȚII: CARTEA ZEILOR

lor, până când propria-i minte, ciuntită și neputincioasă, își pierdea, cu desăvârșire, sensul.

Cu mișcări lente, Akuma își scoase mânușile. Întinse mâna dreaptă, ale cărei oase erau complet lipsite de piele și carne, către flaconul de pe podea, din fața sa; timp de câteva clipe, însă, gestul păru a se frânge, șovăielnic. Conținutul aceluia flacon avea să-i readucă puterea și liniștea mult-dorite, dar avea să îndepărteze, din nou, șansa de-a afla mai multe, de-a scoțioci în tainița vremurilor trecute, ce refuzau a se înfățișa în lumina cugetului. Însă, între îndatoririle de căpitan al gărzii și propriile-i năzuințe, alegerea se impunea aproape de la sine; și asta, cu atât mai mult cu cât, în ceasurile ce urmau, Akuma și umbrele aveau să pornească în cea mai însemnată misiune pe care stăpâna lor, a tuturor, le-o încredințase vreodată.

Akuma apucă sticluța și-i scoase dopul; un miros înțepător, de putreziciune stătută, se răspândi din ea. Lăsând-o deschisă, în fața sa, își scoase pumnalul de la brâu și, cu mișcări precise, începu să-și cresteze cicatricile vineții de pe țeastă. Nicio grimasă nu schimonosi chipul hidos: gesturile acestea erau la fel de obișnuite pentru Akuma cum era sorbitul apei pentru ceilalți oameni. În rănile deschise, turnă din flacon un lichid vâcos și negru care, imediat ce atinse pielea, începu să se răspândească cu repeziciune pe țeastă, apoi tot mai jos, către ureche și partea gâtului care mai era întregă. Părând animată de-o viață și de-o voință proprie, vâscozitatea cu miros greoi se infiltra tot mai repede, tot mai adânc, în acele părți ale trupului unde se mai afla carne și piele; în câteva clipe, își desăvârși lucrarea. Încă de-atunci, de la templu, când îl primise pentru prima dată, efectul său era același: trupu-i ciopârțit se umplea de putere, o putere ce părea a musti în mușchii și fibrele rămase întregi, într-o asemenea măsură,

încât și oasele dezgolite se mișcau la fel de lesne ca celelalte părți. Agilitatea și precizia mișcărilor, forța trupească astfel căpătate depășeau, parcă, hotarele omenescului. Iar puterea nu era singurul dar al licorii negre: odată înstăpânită în trup, aducea în minte liniștea calmă a uitării, alungând disperarea urlitelor dezlănțuite și golul acelei pierderi neștiute. Tot ceea ce fusese sfâșiat se reîntregea, asemeni unui văl țesut din nou, acoperind abisul năpastei. Încă de-atunci, când deschisese ochii la templu, maestrul Bujin îi spusese că, doar datorită tincturii negre, trupul și mintea ei mai mișcau încă, smulse din pragul morții; însă nimeni nu-l înșală pe marele cosaș, fără să plătească un preț pe măsură. Astfel încât făptura găsită undeva, la marginea codrului, cu aproape jumătate din trup sfărtecată, înțelese că, prin uitarea celor ce fuseseră, plătea zilele ce-aveau să vină.

Iar în zilele care urma, meșteșugul armelor fu singurul care stârni interesul făpturii fără de nume și trecut; cu mare bucurie, starețul Bujin o sprijini și o călăuzi pe această cale, ce părea, la prima vedere, atât de nepotrivită pentru ea. Ba, mai mult decât atât, maestrul îi dezvăluie și motivul încântării sale: lichidul negru, care o pusese pe picioare, cu tot mirosul său scârbavnic, era creația sa, obținut cu multă trudă și răbdare, după ani și ani de încercări și căutări meticuloase. Cu toate că urmările sale erau atât de puternice și îmbucurătoare, bătrânul preot nu era nici pe departe mulțumit de lucrarea sa: în mare taină, îi spusese protejatei sale că desăvârșirea avea să vină numai atunci când, la capătul tuturor stărilor prin care trebuia trecută, licoarea va deveni de un roșu aprins, asemeni unei ape de foc. „Sângele lumii” numise starețul Bujin acea tinctură, mai prețioasă decât toate bogățiile lumii, mai puternică decât slava zeilor. Cu ajutorul ei, până și un trup

sfărtecat, precum cel al lui Akuma, și-ar fi putut regăsi, pe deplin, vindecarea și întregirea, și chiar mult mai mult de-a-tât. Însă, din câte avea maestrul cunoștință, nici un învățat de pe cuprinsul tărâmului lor nu reușise a prepara miraculoasa licoare; taina sa era ferecată-n scrieri străvechi, străine și de neînțeles, pentru cei din aste vremuri.

Chiar și după ce, salvând-o de la moarte pe domnița Onimusha, Akuma intrase-n slujba acesteia, starețul continuase să-i trimită elevei sale, fără de greș, licoarea cea neagră. Cumplita războinică, a cărei faimă se răspândi-n întreg ținutul, nu avea nicio îndoială că, dacă maestrul ar fi reușit în strădaniile sale, i-ar fi dăruit și ei neprețuita tinctură. Mai presus decât toți ceilalți discipoli ai săi, pe care-i îndrumase pe calea armelor și a celor sfinte, deopotrivă, Akuma era izbânda sa cea mai însemnată, furată din puterea morții, smulsă de pe calea fără de întoarcere și dăruită, din nou, curgerii vieții. O legătură stranie și puternică se țesu între cele două suflete, o încredere statornică și tăcută, pe care nici vremea scursă, nici depărtarea n-o măcinaseră. În anii ce trecuseră, Akuma își mai văzuse de câteva ori maestrul și fărtații de la templu, mai ales că, acum, aproape toți se aflau în serviciul Împărătesei. Alături de Umbrele Lordului Protector, preoții întunecați ai starețului Bujin deveniseră o parte însemnată din țesătura puterii domniței Onimusha; abilitățile lor războinice și cunoașterea căilor prin care mintea și trupul omenesc puteau fi subjugate, posedate sau distruse, făcea din ei slujitori desăvârșiți întru împlinirea voinței tinerei Împărătese. Akuma știa prea bine că, pentru împlinirea acestei voințe, puterile fiecăruia dintre ei aveau să fie puse la grea încercare. Nimeni și nimic nu trebuia să tulbure sau să stânjenească planul grandios, negândit până acum de vreo altă făptură omenească,

acea urzeală tainică ce-avea, în sfârșit, să închege într-o unică orânduire lumea răzlețită a seminției omenesti.

Pierdută-n întunericul casei, silueta nemișcată, cu mâinile sprijinite pe genunchi, părea țesută din negura ce-o înconjură, având aceeași consistență precum tăcerea nopții. Nevăzute și neauzite, doar gândurile-i viețuiau în odaie, grăbind înspre zilele ce-aveau să vină: unele dintre ele luară calea marelui tunel ce lega Odaia Adevărului de pădurea unde-și aveau sălașul Umbrele; truda grea și tăinuită a făpturii sale era aproape încheiată și nădejdea Împărătesei se bizuia pe acest lucru. Lordul Protector socotea că noua cale, sfredelită în pantecele pământului, avea să slujească înlesnirii mișcărilor Umbrelor și preoților întunecați, între Palat și restul tărâmului, unde-i purta porunca Împărătesei, dar și ca mijloc de scăpare, în caz de năpastă. Cu siguranță, acestea erau gânduri bine cumpănite și întemeiate, însă Akuma știa că nu erau singurele pricini pentru care tunelul fusese săpat. Doar ei, în cea mai mare taină, Împărăteasa-i împărtașise o frântură din gândurile ei: altcineva era menit, cu adevărat, să apuce pe calea de sub pământ, o făptură teribilă, cu puteri de negândit, ce-avea să servească celor mai adânci și de nimeni știute năzuințe ale domniței Onimusha.

În toată această așteptare înfrigurată, vestea primită-n acea dimineață de la una din iscoadele Lordului Protector, o zguduise, cu adevărat, pe Împărăteasă: fusese dibuit cineva care ar fi putut fi odrasla lui Kagetora Daisho, acel copil a cărui soartă nu fusese aflată, cu certitudine, nici până acum. Imediat după ce-și glăsuise vorbele, Umbra se retrăsese, dar Akuma rămase lângă stăpâna sa, așteptând poruncă; însă porunca nu veni pe dată, scurt și clar, ca întotdeauna. Timp de câteva clipe, Împărăteasa păru a se rupe de lumea din jurul

ei, pradă unor gânduri copleșitoare; o schimbare stranie, așa cum Akuma nu mai văzuse nicicând în făptura ei, o cuprinse pe domnița Onimusha: ochii îi deveniră întocmai ca cei ai părintelui său, două roți galbene înconjugate de negreală, chipul întreg, pielea de pe tot trupul își pierdu albeața fină, acoperindu-se cu o strălucire aurie, ale cărei sclipiri solzoase păreau într-o continuă unduire. Împărăteasa, tânăra cu chip dulce și proaspăt, devenea cu totul altcineva, sau, mai bine zis, altceva, și nici măcar nu părea a-și da seama de acest lucru. Privirea-i galbenă ardea frenetic, învăpăiată de-o bucurie de nestăpănit, de parcă făptura aceasta câștigase cea mai însemnată izbândă a vieții sale; nici în ziua când fusese proclamată Împărăteasă, nici atunci când își adusese pruncul pe lume, nu avusese o privire atât de triumfătoare, plină de desfătare. Pentru prima dată de când o slujea, Akuma își simți stăpâna ca pe o ființă cu adevărat străină, chiar neomenească. Clipele trecuseră, Împărăteasa își revenise la înfățișarea-i obișnuită, iar ea nu rostise nicio vorbă; porunca veni, de a-și aduna în mare taină fărtații cei mai destoinici, atât dintre Umbre, cât și din preoțime, pentru a lua urma celui bănuțat a fi ultimul dintre pădurenii. Acesta trebuia capturat și adus Împărătesei; sub nicio formă, viața sa nu trebuia primejduită, altminteri vinovatul ar fi sfârșit în cele mai cumplite chinuri.

Abia după ce ieșise din iatacul imperial, Akuma își dădu seama că misia aceasta stărnise și-n ea o tulburare de neînțeles; mai întâi, fusese prea uluită de schimbarea din făptura stăpânei sale, pentru a da atenția cuvenită veștii înseși. Când însă, în liniștea odăii sale, începu să gândească mișcările ce-aveau să ducă la împlinirea poruncii, cugetul păru să n-o mai asculte nicicum: de undeva, din străfundurile întunecate ale aceluia trecut uitat, răbufni puternic durerea sfâșietoare, fără

de înțeles. Senzația cumplită, că însuși sensul vieții, menirea pentru care se afla pe lume, îi fusese smuls, o copleșea cu fiecă clipă; groaza și neputința se năpustiră-n sufletul ei, sufocându-l cu disperare crâncenă.

Împărăteasa nu lăsase loc de vreo îndoială: aceasta era cea mai însemnată misiune pe care i-o încredințase vreodată; Akuma știa prea bine că nu-și putea permite nici cea mai mică slăbiciune. Și nici nu fusese nevoie de vorbele stăpânei, pentru a-și da seama de asta: ceva din acel adânc scufundat în negură, care dormea-n mintea ei, îi șopti că vântul după care urma să pornească, ținea soarta ei, și poate chiar mai mult, în mâinile sale. Fără nume, fără chip și fără glas, grația acea șoaptă; însă, chiar și după ce licoarea neagră îi turnă, din nou, teribila-i putere în trup, șoapta nu se stinse, ba dimpotrivă, se statornici-n cuget. Ce-avea s-aducă la lumină, cândva, Akuma nu știa; însă, pentru prima dată, simți că, alături de nădejdea celor mari și puternici ai lumii, și nădejdea ei se împletea pe firul vremii.

Asemeni unui fulger întunecat, Akuma ieși din odaie; în jurul său, nevăzute și neauzite, întrupate din negura mută a nopții, se adunară o mulțime de siluete furișate. Doar o clipă de nemișcare avu pâlcul de năluci, apoi, conduse de căpetenia lor, se mistuiră-n adâncul beznei.

* * *

La malul mării celei mari, fierbințele de peste zi se adunase într-o ceață apăsătoare, lăsată peste țarm; vălătucii grei pluteau pe deasupra valurilor, ascunzând depărtarea. Nici măcar cerul, unde ar fi trebuit să străjuiască stelele și luna, nu părea a mai exista, înghițit de aburul fierbinte.

Pentru făptura pitulată-n spatele copacilor, părea o noapte potrivită înfăptuirii gândurilor sale. Alburie, fără glas și fără urme, străbătuse codrul care se sfârșea aici, la țarmul mării; mai ușoară decât vântul și mai tăcută decât noaptea, timp de câteva zile, cercetase îndelung micuțele așezări omenești, răsfirate de-a lungul coastei. Nevăzută și neauzită, năluca se strecura până-n puterea valurilor, iscodind bărcile trase la mal: cele mai multe erau mici, roase de vremuri și valuri, având un singur rând de vâsle și câte un năvod peticit; nu-i fură pe plac nicicum, căci nici una dintre ele nu l-ar fi putut purta în depărtarea ce-o țintea.

Acum, părea însă că norocul se întorsese de partea sa: acest sat de pescari, pe unde se tupilase Mugen, era mai mare și mai înstărit decât celelalte, având chiar și un chei pentru corăbiile mai pricopsite. În ultimele trei zile, ascuns în umbrele pădurii, Mugen așteptase venirea unei astfel de corăbii, iar la amiaza acelei zile, ea sosise, în sfârșit. Cu pânzele răsfirate-n vânt, se apropiase lin de țarm, oprindu-se în gura golfului; o barcă fu trimisă la chei, unde nou-veniții fură întâmpinați cu îmbrățișări și râsete zgomotoase de cei care păreau a fi căpeteniile locului. Cel mai probabil, corabia aparținea vreunui negustor înstărit, care prefera a-și purta mărfurile pe mare, dintr-o parte în alta a țarmului, decât să înfrunte primejdii-le drumurilor din miezul țării. O astfel de corabie, își spuse Mugen, privind-o de la adăpostul frunzișului, era singura care ar fi putut lua-n piept valurile mării celei mari, către necunoscutul tărâmului de apus; iar a pune mâna pe ea, de unul singur, n-avea să fie, cu siguranță, o treabă prea lesnicioasă.

Aici, la marginea pădurii, atât de apropiată de mal, parfumul suav al frunzișului fusese copleșit de aerul fierbinte și sărat, ce se rostogolea dinspre mare. Cândva, în acea viață